

Kniha Daniel – číslo päťdesiatšesť

Odomknutie tajomstva Zjavenia 17: Posledné proroctvo o veľkej neviestke a šelme

Jeff Pippenger

2024-01-20

Posledné zobrazenie kráľovstiev biblického proroctva sa nachádza v sedemnástej kapitole Zjavenia. V tejto kapitole, v treťom verši, je Ján prenesený na „púšť“, aby mu anjel mohol ukázať súd nad prorockou „veľkou smilnicou“, ktorá sedí na „mnohých vodách“ a ktorá smilnila s „kráľmi zeme“.

A prišiel jeden zo siedmich anjelov, ktorí mali sedem čiaš, a prehovoril ku mne, hovoriac mi: Pod' sem; ukážem ti súd nad veľkou neviestkou, ktorá sedí na mnohých vodách, s ktorou smilnili králi zeme a obyvatelia zeme sa opili vínom jej smilstva. A uniesol ma v duchu na púšť. A videl som ženu sedieť na šarlátovej šelme, plnej rúhavých mien, ktorá mala sedem hláv a desať rohov. Zjavenie 17:1–3.

Podľa samotných Jánových slov „púšť“ predstavuje tisíc dvestošesťdesiat rokov pápežskej vlády od roku 538 až po čas konca v roku 1798.

A žena utiekla na púšť, kde má miesto pripravené od Boha, aby ju tam živili tisíc dvestošesťdesiat dní. ... A žene boli dané dve krídla veľkého orla, aby odletela na púšť, na svoje miesto, kde je živená čas, časy a pol času, od tváre hada. Zjavenie 12,6.14.

V duchu bol Ján prenesený do tisícdvostonšesťdesiatich rokov pápežskej vlády. Tieto roky boli predobrazene znázornené tromi a pol rokmi sucha počas dejín Jezabel, Achaba a Eliáša. Tieto roky mali trvať dovtedy, kým pápežstvo neprijme svoju smrteľnú ranu v roku 1798, lebo bolo „určené“, aby sa to stalo na konci prvého rozhorčenia, čo bol koniec vojny privedenej na svätyňu a zástup prostredníctvom dvoch pustošiacich mocností pohanstva a pápežstva. Všetky tieto skutočnosti boli predložené v nedávnych článkoch.

„Veľká smilnica“ je Izaiášova smilnica z Týru, ktorá mala byť zabudnutá na sedemdesiat symbolických rokov, čo boli „dni jedného kráľa“. Dejiny Spojených štátov sú dejinami symbolických sedemdesiatich rokov, ktoré boli predobrazene znázornené sedemdesiatimi rokmi zajatia počas panovania Babylonu, prvého kráľovstva biblického proroctva. Počas týchto dejín mala byť veľká smilnica z Týru zabudnutá. Na konci týchto dejín mala byť pripomenutá a opäť vyjsť a spievať svoje piesne, a tak smilniť s kráľmi zeme. Ján bol v duchu prenesený do dejín pápežskej vlády, aby videl súd nad pápežskou mocou. Súd nad dcérou kňaza, ktorá smilnila, bol taký, že mala byť spálená ohňom.

A dcéra ktoréhokoľvek kňaza, ak sa znesväťí smilstvom, znesväcuje svojho otca; bude spálená ohňom. Levitikus 21:9.

Vo videní o súde nad veľkou smilnicou, ktoré Jánovi dal jeden z anjelov, čo vylial jednu zo siedmich posledných rán, bolo zjavené, že bude spálená ohňom.

A desať rohov, ktoré si videl na šelme, tie budú nenávidieť neviestku a spustošia ju a obnažia, budú jesť jej telo a spália ju ohňom. Zjavenie 17,16.

Vody, na ktorých sedí veľká smilnica, sú národy sveta, ktoré budú privedené pod jej autoritu, keď Spojené štáty zvedú celý svet, aby sa klaňal šelme, ktorá je takisto tou veľkou smilnicou. Spojené štáty sa potom stanú popredným kráľom desiatich kráľov, ktorí sú predstavení v prorockve Zjavenia sedemnásťtej kapitoly, a v tomto znázornení Spojené štáty predstavujú prvého kráľa, ktorý sa dopustí smilstva so smilnicou, hoci tento čin potom vykoná so všetkými kráľmi.

Prvý kráľ z mnohých kráľov je predstavený Achabom, ktorý bol ženatý s veľkou smilnicou, predstavenou ako Jezábel v cirkvi v Tyatíre. Súd nad Jezábel (veľkou smilnicou) vykoná desať kráľov, ktorí budú mocou Spojených štátov prinútení vstúpiť do zväzku cirkvi a štátu. Títo králi budú súhlasiť s tým, aby pápežstvo vládlo svetu (sedelo na vodách), napriek svojej nenávisti voči smilnici.

A desať rohov, ktoré si videl, je desať kráľov, ktorí ešte nedostali kráľovstvo; ale dostanú moc ako králi na jednu hodinu spolu so šelmou. Títo majú jednu myseľ a odovzdajú svoju moc a svoju silu šelme. Títo budú bojovať s Baránkom, a Baránok ich premôže, lebo on je Pán pánov a Kráľ kráľov; a tí, čo sú s ním, sú povolani, vyvoleni a verní. A povedal mi: Vody, ktoré si videl, kde sedí smilnica, sú ľudia a zástupy, národy a jazyky. A desať rohov, ktoré si videl na šelme, tí budú nenávidieť smilnicu, spustošia ju a obnažia, budú jesť jej telo a spália ju ohňom. Lebo Boh im vložil do srdca, aby vykonali jeho vôľu a aby sa zhodli a odovzdali svoje kráľovstvo šelme, dokiaľ sa nenaplnia Božie slová. A žena, ktorú si videl, je to veľké mesto, ktoré kraľuje nad kráľmi zeme. Zjavenie 17:12–18.

„Desiati králi“ (Organizácia Spojených národov) v skutočnosti nenávidia pápežstvo, ale okolnosti ich nútia odovzdať svoje krátkotrvajúce kráľovstvo pápežskej moci v márnej nádeji, že zachráni svet pred jeho narastajúcimi pohromami. Keď si uvedomia jej zvod, stanú sa nástrojom, ktorý ju spáli ohňom, na naplnenie zákona v Levitikovi.

„Desiati králi“ „bojujú s Baránkom“ prostredníctvom prenasledovania, ktoré uvádzajú na Boží ľud posledných dní.

Prečo sa búria pohanania a národy zamýšľajú márnosť? Králi zeme sa stavajú a vládcovia sa spolu radia proti Hospodinovi a proti jeho Pomazanému hovoriac: Roztrhnime ich putá a zhoďme zo seba ich povrazy. Ten, ktorý tróni na nebesiach, sa bude smiať; Pán ich bude mať v posmechu. Potom k nim prehovorí vo svojom hneve a vo svojej prudkej nevôli ich predesí. Žalmy 2:1–5.

Prenasledovanie, ktoré pre pápežstvo uskutočňujú králi zeme, bolo vykonané aj proti Kristovi na kríži.

ktorý si ústami svojho služobníka Dávida povedal: Prečo sa búria pohanania a národy vymýšľajú márne veci? Povstali králi zeme a kniežatá sa zhromaždili pospolu proti Pánovi a proti jeho

Pomazanému. Lebo vpravde sa v tomto meste zhromaždili proti tvojmu svätému služobníkovi Ježišovi, ktorého si pomazal, Herodes i Pontský Pilát s pohanmi a s ľudom Izraela, aby vykonali všetko, čo tvoja ruka a tvoja rada vopred určili, aby sa stalo. Skutky 4:25–28.

„Králi zeme“, ktorí povstali proti Kristovi pri jeho ukrižovaní, predstavujú „desať kráľov“ zo sedemnástej kapitoly Zjavenia, ktorí opäť vedú vojnu s Baránkom tým, že prenasledujú jeho ľud. Pri kríži boli títo kráľi „zhromaždením bezbožníkov“, ktorí Krista „obkľúčili“, a tak isto činia znova s jeho ľudom posledných dní.

Lebo psy ma obkľúčili, zhromaždenie bezbožníkov ma obstúpilo; prebodli mi ruky i nohy. Môžem spočítať všetky svoje kosti; oni sa dívajú a hľadajú na mňa. Delia si moje rúcho medzi sebou a o môj odev hádžu los. Žalmy 22:16–18.

Desiati kráľi, ktorí vykonávajú súd nad veľkou neviestkou, ju spália ohňom, lebo je neviestkou, ktorá sa vydáva za dcéru kňaza. Títo kráľi sú tiež zobrazení ako „psy“ a desiati kráľi veľkú neviestku nielen spália ohňom, ale budú „jesť jej telo“. Jezábelina smrť nastala vtedy, keď ju zhodili z hradby a rozprskla sa na zemi, a potom prišli psy a požrali jej telo.

Keď Jehú prišiel do Jezreelu, Jezábel sa o tom dopytala; namaľovala si tvár, ozdobila si hlavu a pozerala z okna. A keď Jehú vchádzal bránou, povedala: „Mal Zimrí pokoj, ten, čo zabil svojho pána?“ On pozdvihol tvár k oknu a povedal: „Kto je na mojej strane? Kto?“ A vyhliadli k nemu dvaja alebo traja komorníci. I povedal: „Zhod'te ju dolu.“ A tak ju zhodili; a časť jej krvi ostriekala múr i kone, a on ju pošliapal. Keď vošiel dnu, jedol a pil a povedal: „Chod'te, pozrite sa teraz na túto prekliatu ženu a pochovajte ju, lebo je kráľovou dcérou.“ A išli ju pochovať, ale nenašli z nej viac než lebku, nohy a dlane jej rúk. Preto sa vrátili a oznámili mu to. A on povedal: „Toto je slovo Hospodinovo, ktoré vyriekol prostredníctvom svojho služobníka Eliáša Tišbijijského: Na poli v Jezreeli zožerú psy telo Jezábele. A mŕtvola Jezábele bude ako hnoj na povrchu poľa v podiele Jezreelu, takže nepovedia: Toto je Jezábel.“ 2 Kráľov 9:30–37.

Desiati kráľi, ktorí sú Organizáciou Spojených národov a ktorých hlavným kráľom sú Spojené štáty, vykonávajú súd nad pápežstvom tým, že ju spália ohňom a budú jesť jej telo. Tento súd je tým, ktorý prišiel anjel ukázať Jánovi, a aby tak učinil, preniesol Jána do dejín púšte, no nie iba do nejakého náhodného bodu v dejinách púšte, ale až na samý koniec tohto obdobia. Je zrejmé, že Ján bol postavený na koniec tisícdeväťdesiatich rokov, lebo keď vidí ženu, už bola opitá krvou prenasledovania a už bola označená ako matka neviestok.

A odniesol ma v duchu na púšť; a videl som ženu sedieť na šarlátovo sfarbenom zvierati, plnom rúhavých mien, ktoré malo sedem hláv a desať rohov. A žena bola odetá do purpuru a šarlátu a ozdobená zlatom, drahokamami a perlami; v ruke mala zlatý kalich, plný ohavností a nečistoty svojho smilstva. A na jej čele bolo napísané meno: TAJOMSTVO, VEĽKÝ BABYLON, MATKA SMILNÍČ A OHAVNOSTÍ ZEME. A videl som ženu opitú krvou svätých a krvou Ježišových mučeníkov; a keď som ju uvidel, zadivil som sa veľkým úžasom. Zjavenie 17:3–6.

Smilnica z Týru, ktorá je zároveň „veľkou smilnicou“, predstavenou v sedemnástej kapitole Zjavenia, mala upadnúť do zabudnutia až do času, keď bude opäť spievať svoje piesne a smilniť s kráľmi zeme.

Každý renomovaný slovník vydaný pred rokom 1950 uvádza, že žena odetá do šarlátu v sedemnástej kapitole Zjavenia je symbolom Rímskokatolíckej cirkvi, no dnes si svet myslí, že Katolícka cirkev je kresťanskou cirkvou. Svet zabudol, kým v skutočnosti je.

Keď ju Ján uvidel, prenasledovanie temného stredoveku sa chýlilo ku koncu, lebo už bola opitá krvou svätých. Prirodzené znázorňuje duchovné a človek sa opije po tom, čo pije, nie predtým.

Protestanti, ktorí sa odtrhli od katolicizmu stáročia pred rokom 1798, sa už do roku 1798 vydali na svoju cestu späť do katolíckeho spoločenstva, lebo bola označená ako „MATKA NEVESTIEK“. Keď ju Ján uvidel a začudoval sa, cirkvi, ktoré sa predtým oddelili od jej spoločenstva, sa už vrátili. Tak bol Ján prenesený do roku 1798, keď veľká smilnica už zavraždila milióny kresťanov a už zviedla niekdajšie protestantské cirkvi, aby prijali jej opovážlivý nárok, že je hlavou cirkvi, ako ju Justinian označil v roku 533.

Z prorockého hľadiska roku 1798 anjel potom predstavil Jánovi posledné zobrazenie kráľovstiev biblického proroctva.

A anjel mi povedal: Prečo si sa divíš? Ja ti poviem tajomstvo ženy i šelmy, ktorá ju nesie a ktorá má sedem hláv a desať rohov. Šelma, ktorú si videl, bola, a niet jej; a vystúpi z bezodnej priepasti a pôjde do záhuby. A budú sa diviť tí, ktorí bývajú na zemi, ktorých mená nie sú zapísané v knihe života od založenia sveta, keď uvidia šelmu, ktorá bola, a niet jej, a predsa je. A tu je myseľ, ktorá má múdrosť. Sedem hláv je sedem vrchov, na ktorých sedí žena. A je aj sedem kráľov: päť ich padlo, jeden je, iný ešte neprišiel; a keď príde, musí zostať na krátky čas. A šelma, ktorá bola, a niet jej, aj ona je ôsma, a je zo siedmich, a ide do záhuby. A desať rohov, ktoré si videl, je desať kráľov, ktorí ešte neprijali kráľovstvo; ale dostanú moc ako králi na jednu hodinu spolu so šelmou. Zjavenie 17:7–12.

Šelma je v biblickom proroctve kráľovstvom, ako je to ľahko rozpoznateľné v siedmej a ôsmej kapitole Daniela, a tajomstvo, ktoré anjel predkladá Jánovi, je tajomstvom šelmy a ženy, ktorá sedí na šelme. Žena na šelme je veľká smilnica, ktorá smilní s kráľmi zeme. Ona je Jezábel a jej manžel je Achab.

Preto opustí muž svojho otca i svoju matku a prilipne k svojej žene; a budú jedno telo. Genezis 2,24.

Muž je muž a žena je žena, ale spolu sú jedno telo. Tajomstvom šelmy je, že je spojením cirkvi a štátu, spojením ženy (cirkvi) a šelmy (kráľov), ktoré sú jedným kráľovstvom pozostávajúcim z dvoch častí. Štátna moc a cirkevná moc spojené, pričom žena ovláda tento vzťah, sú „obrazom šelmy“. Jánovi je ukázaná žena nesená šelmou, lebo ona je tou, ktorá ovláda tento vzťah.

A žena, ktorú si videl, je to veľké mesto, ktoré kraľuje nad kráľmi zeme. Zjavenie 17,18.

Spolu šelma a žena predstavujú jedno kráľovstvo (jedno telo), no anjel zdôrazňuje vzťah veľkej smilnice s kráľmi zeme. „Šelma, ktorá“ „bola, a niet jej“, ktorá „má vyjsť z bezodnej priepasti a ísť do zatratenia“, a za ktorou „sa budú čudovať tí, čo bývajú na zemi“, je pápežstvo, keď je zahojená smrteľná rana veľkej smilnice. „Bola“ piatym kráľovstvom biblického proroctva, ale bolo „určené“, že v roku 1798 dostane smrteľnú ranu.

Keď bol Ján duchovne prenesený do roku 1798, ona „nebola“ šelmou, a „predsa“ keď sa jej smrteľná rana zahojí na konci sedemdesiatich symbolických rokov, ktoré sa završujú čoskoro prichádzajúcim nedeľným zákonom, „je“ opäť živá, spieva svoje piesne, pácha smilstvo a vraždí kresťanov.

Sedemnásť kapitola je posledným predstavením kráľovstiev biblického proroctva, a ako taká musí súhlasiť s prvou zmienkou o kráľovstvách biblického proroctva. Prvá zmienka o týchto kráľovstvách sa nachádza v druhej kapitole knihy Daniel, ktorá je znázornená na oboch mapách, čo boli naplnením Habakukovho príkazu zapísať videnie a zreteľne ho vyznačiť na tabuliach.

Milleriti mali pravdu vo svojom chápaní Danielových kráľovstiev biblického proroctva, ako sú predstavené v druhej, siedmej a ôsmej kapitole, no ich porozumenie bolo neúplné. Millerov klenot z druhej kapitoly Daniela žiari v posledných dňoch desaťkrát jasnejšie, lebo sa uznáva, že označuje prvý odkaz nielen na kráľovstvá biblického proroctva, ale aj na prvý odkaz zjavenia, že ôsmy je zo siedmich. Ježiš vždy znázorňuje koniec nejakej veci jej začiatkom.

Všetci proroci hovoria o posledných dňoch a Ján v sedemnásť kapitole Zjavenia označuje posledné pozemské kráľovstvo, keď predstavuje „šelmu, ktorá“ „bola, a niet jej; a vystúpi z bezodnej priepasti a pôjde do zatratenia“. Šelma vystupuje z „bezodnej priepasti“, čo je symbol „nového prejavu satanskej moci“.

„Keď dokončia [dokončujú] svoje svedectvo.‘ Obdobie, počas ktorého mali dvaja svedkovia prorokovať odetí do vrecoviny, sa skončilo v roku 1798. Keď sa blížili k ukončeniu svojho diela v ústraní, mala sa proti nim viesť vojna mocou predstavenou ako ‚šelma, ktorá vystupuje z bezodnej priepasti‘. V mnohých národoch Európy boli mocnosti, ktoré vládli v Cirkvi a štáte, po stáročia ovládané satanom prostredníctvom pážstva. No tu sa pred naším zrakom uvádza nový prejav satanovej moci.“ The Great Controversy, 268.

Niektorí teológovia budú tvrdiť, že pretože „šelma, ktorá vystupuje z bezodnej priepasti“ v Zjavení jedenásť kapitole je v danej stati označená za ateizmus Francúzskej revolúcie, výraz „bezodná priepasť“ je symbolom ateizmu. No islam vystúpil z „bezodnej priepasti“ v Zjavení deviatej kapitole a islam nie je ateizmom. Bezodná priepasť predstavuje satanský prejav.

„Povedala som mu, že mi Pán vo videní ukázal, že mesmerizmus je od diabla, z bezodnej priepasti, a že tam čoskoro pôjde spolu s tými, ktorí ho budú naďalej používať.“ Review and Herald, 21. júla 1851.

Niečo „od diabla“ je niečo „z bezodnej priepasti“. V sedemnásť kapitole Zjavenia je šelma, ktorá vystupuje z bezodnej priepasti, mocou, ktorá ide do záhuby a za ktorou sa budú obdivovať tí, ktorých mená nie sú zapísané v knihe. „Záhuby“ znamená večné zatratenie a je v Zjavení

predstavená ako „ohnivé jazero“, do ktorého je šelma uvrhnutá.

A šelma bola zajatá, a s ňou i falošný prorok, ktorý pred ňou konal znamenia, ktorými zvedol tých, čo prijali znamenie šelmy, i tých, čo sa klaňali jej obrazu. Obaja boli zaživa uvrhnutí do ohnivého jazera horiaceho sírou. Zjavenie 19,20.

V trinástej kapitole je identifikovaná prvá šelma, ktorá vystupuje z mora a ktorú sestra Whiteová priamo stotožňuje s pápežstvom. V tomto úseku sa svet obdivuje pápežskej šelme.

A videl som jednu z jeho hláv akoby smrteľne zranenú; a jeho smrteľná rana bola uzdravená; a celá zem sa s obdivom niesla za šelmou. Zjavenie 13:13.

Šelma zo sedemnástej kapitoly Zjavenia, nad ktorou sa „budú obyvatelia zeme diviť“, je konečným prejavom satanskej moci, ku ktorému dôjde, keď bude pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone zahojená smrteľná rana pápežstva. Každá prorocká charakteristika ženy i šelmy, na ktorej v sedemnástej kapitole jazdí, označuje rímsku cirkev, presne tak, ako to uvádzali slovníky vydané pred rokom 1950.

Šelma zo Zjavenia sedemnástej kapitoly je symbolom spojenia cirkvi a štátu, ktoré je obrazom šelmy. Šelma so siedmimi hlavami a desiatimi rohmi je kráľovstvo, ktoré sa skladá z desiatich kráľov (Spojené národy), na ktorom žena sedí a nad ktorým vládne. Žena je pápežstvo, ktoré je označené ako Veľký Babylon, matka smilníc. Keď sú symboly určené, môžeme sa vrátiť do roku 1798; k bodu v dejinách, do ktorého bol Ján prenesený, aby prijal posledné znázornenie kráľovstiev biblického proroctva.

Týmto kráľovstvám a ich zobrazeniu v druhej kapitole Daniela sa budeme venovať v nasledujúcom článku.

„Každému národu, ktorý vystúpil na javisko dejín, bolo dovolené zaujať svoje miesto na zemi, aby sa ukázalo, či splní zámer ‚Strážcu a Svätého‘. Proroctvo sledovalo vzostup a pád veľkých svetových ríš — Babylonu, Médsko-Perzie, Grécka a Ríma. Pri každej z nich, tak ako aj pri národoch menšej moci, sa dejiny opakovali. Každá mala svoje obdobie skúšky, každá zlyhala, jej sláva pohasla, jej moc sa vytratila a jej miesto zaujal iný.“

„Kým národy zavrhovali Božie zásady a týmto zavrhnutím si pripravovali vlastnú skazu, predsa bolo zjavné, že božský, všetko prevyšujúci zámer pôsobil vo všetkých ich pohyboch.“
Education, 177.